

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 102

Anden Session.

39te Møde.

Tirsdagen den 3die December.

(Fortsat).

Finantsministeren (fortsat): Naar man nemlig indskrænker sig til at give et bestemt Antal, det være sig nu 100 eller 200, Pensjonsberettigelse, saa vil det altid have sin naturlige Grændse, hvorimod dette ikke er Tilfældet med dette Forslag, thi der er ingen Regel opstillet for, naar Finantsministeren tør bevilge 200 eller 300 Rbd. i Pension, eller hvor han skal bevilge mindre; han vil altsaa stedse uden at paadrage sig Ansvar, kunne bestemme Maximum, hvor Tjenesten har været nogenlunde taalelig, og det vel at mærke ikke blot naar Vedkommende affædiges paa Grund af Alder og Svagelighed, men ogsaa af andre Aarsager. De Herrer have ingen Betingelser opstillet med Hensyn til Affædiggelsen, og som Folge deraf ville Ministeren have et Slags carte blanche paa Statskassen til at bevilge Understøttelse, idetmindste forsaavidt de for det paagældende Finantsaar bevilgede Beløb til Finantsministeriets Understøttelseskasse kunde strække til. Forsaavidt der af en æret Landstingsmand, som er imellem Forslagsstillerne, er henviist til at det vilde ikke være vanskeligt for Vedkommende ved Hjælp af de militaire Tjenesteaar at komme paa højere Pension, skal jeg tillade mig at bemærke, at det ikke ganske forholder sig saaledes. I Militairretaten regner man ikke Tjenesteaarene blot efter Calendar-aarene, men de Tjenesteaar f. Ex., som en Mand har gjort som Menig, regnes ham kun tilgode; forsaavidt han har været i activ Tjeneste, saa at det hyppigt vil skee, at Calendar-aarene, naar han fra Menig er bleven Underofficer, kun blive regnet ham tilgode med 2,

3 til 4 Maaneder, efter som han har været længe inde i Tjenesten.

Besværlig: Det er af den høitærede Finantsminister anført, at han i saa Henseende stemmer med den ærede Ordfører, at Principet for dette Endringsforslag allerede er affæstet under den forrige Debattering af Sagen. Jeg kan med den bedste Villie ikke komme til den Anskuelse; thi, naar det, der var sat under Afstemning, var et Endringsforslag, som af den høitærede Finantsminister blev oplyst at være ikke heldigt affattet, idet det navnlig brugte Udtrykkene „ministeriel Resolution,“ og derved kuldkastede den Fremgangsmaade med Hensyn til Besættelsen af disse Poster, som hidtil havde fundet Sted, da forekommer det mig aldeles klart, at man ikke har kunnet komme til at stemme over Principet, men at man var nødt til at stemme over Endringsforslaget, saaledes som det forelaa; og, naar man ikke ved at antage det, vilde tillige vedtage en Bestemmelse, som jo, efter hvad der af den høitærede Finantsminister er oplyst, ikke var hensigtsmæssig og var i Strid med den hidtil fulgte Regjeringsmaade, da seer jeg ikke, hvorledes Thinget kunde gaae frem paa nogen anden Maade end ved at stemme imod Endringsforslaget. Men, naar det altsaa er Tilfældet med Hensyn til Endringsforslaget, saaledes som det var affattet — og jeg skjønner dog virkelig ikke, at man kan stemme over Andet end over Endringsforslaget, saaledes som det nu engang foreligger — følger ogsaa deraf, at man ikke er kommen til at stemme over Principet, men kun over Principet, saaledes som det var ført ind i Lovgivningen ved den Form, som var givet det af de ærede Forslagsstillere ved Forelæggelsen af Endringsforslaget. Jeg mener derfor, at det er en aldeles anden Ting, som her foreligger til Afgjørelse.